

скавы тѣла, поради своя-та величина и своя блѣскъ отличавали сѣ са измежду много-то звѣзды, като са оставяли тѣзи малкы, но прѣкрасны свѣтлывы точки въ единъ голѣмъ классъ неизмѣнны по-между си, постоянны въ свои-тѣ купове и овъртанія, кои-то сѣ прѣдставлявали чудны, съвършено неподвижны точки, съ помощъ-та на кои-то са заблѣжавать измѣненія-та въ положеніе то на слънце-то и мѣсяца въ пространство-то.

Наблюденіе-то на мѣсяца въ неговы-тѣ странствованія между звѣзды-тѣ не было мъчно; но да са изслѣдва слънце-то въ негово-то по-бавно и по-величественно движеніе, и да са блѣджи съ точность пхтя му отъ звѣзда до звѣзда, колко-то повече са издига да срѣщне съзвѣздія-та, — было не съвсѣмъ лесноиспѣлнимо дѣло. Нощъ слѣдъ нощъ, щомъ слънце-то потъвало подъ хоризонта, внимателный наблюдатель заблѣжавалъ блѣскавы-тѣ звѣзды, що были близо до мѣсто-то, дѣто слънце-то залѣзло, и ставали видимы най-напрѣдъ въ вечерня-та зора. Тѣзи звѣзды, въ послѣдующы-тѣ нощи, постъпенно са унасяли къмъ слънце-то; и по този начинъ то прѣминувало отъ съзвѣздіе до съзвѣздіе, до като най-послѣ то извървявало цѣлъ кръгъ на небе-то и пакъ захващало да са придружава отъ сѣщи-тѣ блѣскавы звѣзды, кои-то, далечъ прѣдъ това были наблюдаваны при негово-то залѣзваніе. Тука са окрыла мѣрка-та на **година-та**. Кога-то слънце-то вървяло по този начинъ на небе-то, земя-та ту са обличала съ роскошна-та зеленина на пролѣтъ-та, ту блѣскала съ зрѣлость-та на лѣто-то, ту са обогатявала съ плодовы-тѣ на есенъ-та, ту най-послѣ са заковавала въ ледены-тѣ веригы на зима-та. Влѣзваніе-то на слънце-то въ нѣкой съзвѣздія показвало начало-то на годишны-тѣ врѣмена, и человекъ захваналъ да съединява кръгъ-тъ на свои-тѣ занятія на земя-та съ обръщанія-та на небесны-тѣ свѣтила.

Ревностно като са занимавалъ съ наблюденіе на слънце-то, кога-то полегла са повдигало за да срѣщне съзвѣздія-та, горѣщыя привърженецъ на тѣзи млада наука, заблѣжилъ най-послѣ при начало-то на зора-та една блѣскава звѣзда, коя-то отъ близо придружавала това свѣтило. Кога-то въ теченіе на нѣколко нощи наредъ, той заблѣжилъ относително-то положеніе на тези два прѣдмета, то съ чюденіе, за стъпень-та на кое-то ный неможемъ да си съставимъ никакво понятіе, открылъ, че тѣзи блѣскава звѣзда бърже са приближавала къмъ слънце-то, и дѣйствително си промѣнявала мѣсто-то между съседны-тѣ звѣзды. Нощъ слѣдъ нощъ, той съ вниманіе глѣда на това неожиданно явленіе, **движуща са звѣзда!** И въ вѣка послѣдующа нощъ той намѣрва, че тѣзи странница приближава са повече и повече къмъ слънце-то. Най-послѣ тя исчезва отъ очи, Като потъва въ зары-тѣ на зало-то слънце. Какво е станало съ тѣзи необикновена странница? Да ли е исчезнала на вѣкы? Ето въпросы, кои-то са по-лесно прѣдлагали отъ колко-то рѣшавали. Но търпеливо-то наблюденіе показало, че кога-то кушъ звѣзды, потънали въ слънчовы-тѣ зары, исчезнѣтъ на Западъ, тѣ по-послѣ са явяватъ на источно-то небе, като исплаувать полѣгкичка отъ утрени-тѣ зары на дневно-то свѣтило. Да ли не е възможно и тѣзи скитница звѣзда да мине покрай слънце-то и да са появи изново на Истокъ? Съ какво ли нетърпеніе този първобитенъ открыватель трѣба да е глѣдалъ въ утрена-та зора? День слѣдъ день е ходилъ